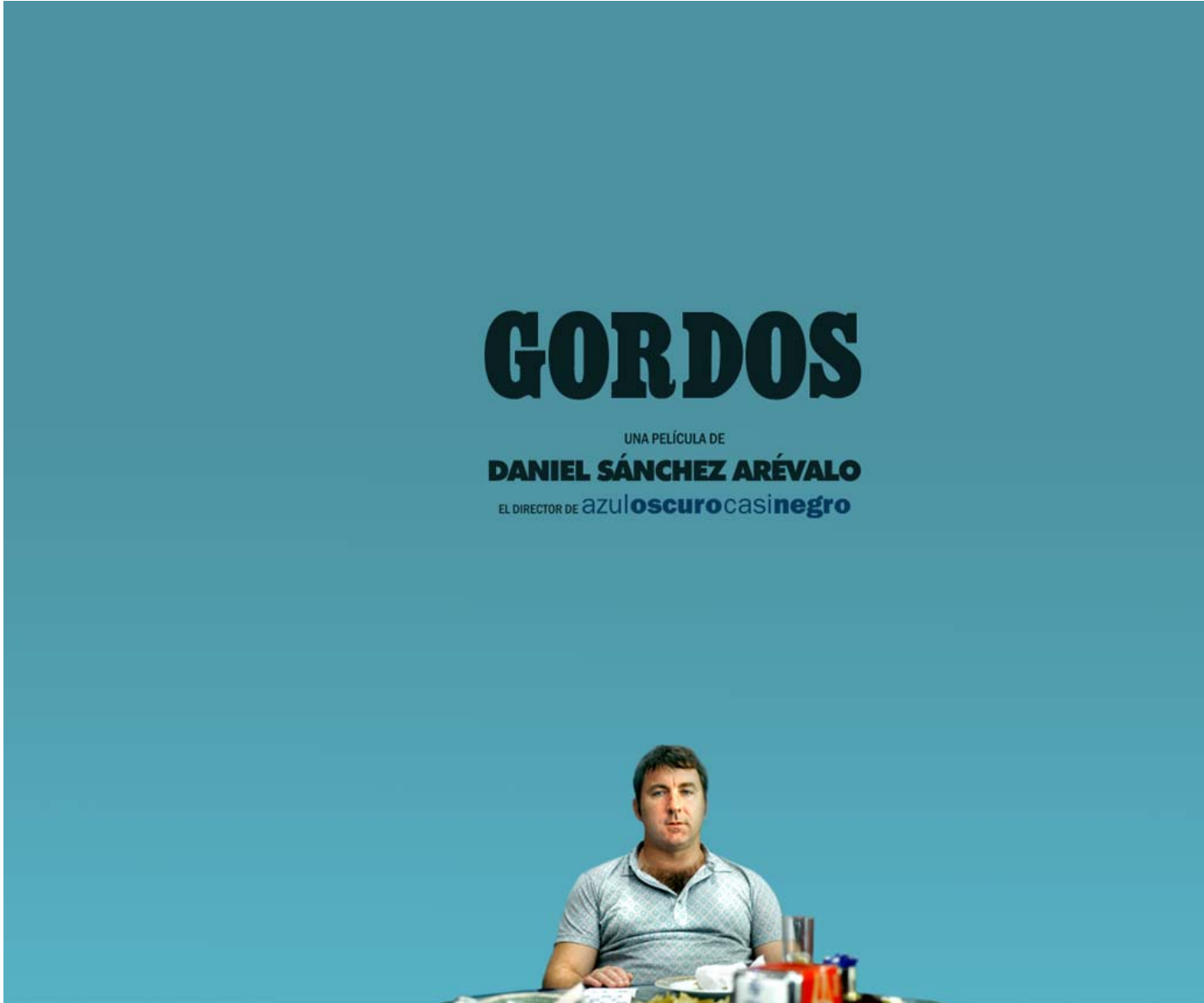

GORDOS

UNA PELÍCULA DE

DANIEL SÁNCHEZ ARÉVALO

EL DIRECTOR DE azuloscurocasinegro

Een film van regisseur [Daniel Sánchez Arévalo](#)

[Nederlandse release: 6 mei 2010](#)

GORDOS - Synopsis

Gordos is pizza, ijs, chocolade, snoep, calorieën, héél veel calorieën. Maar ook is het schuld, verlangen, angst, hoop, dromen, seks, familie, liefde... Het is vrolijk, optimistisch, geweldig, zuur, zacht, ruw, licht, diep. Het is een komedie. Het is een drama. Het is een collectie van tegenstellingen. Het is het leven!

Gordos is een vrolijke Spaanse zomerfilm die het verhaal vertelt van een groep mensen met overgewicht. Totaal verschillende karakters die elkaar tegen komen in groepstherapie. Om van hun overgewicht af te komen zullen ze eerst hun psychische problemen moeten oplossen, hetgeen gepaard gaat met shockerende en natuurlijk ook hilarische situaties.

Gordos is een film van regisseur Daniel Sánchez-Arévalo, die eerder Azuloscurocasinegro regisseerde. Zelf noemt hij het een dramedie, een combinatie van drama en komedie.

120 minuten / 35 mm / Kleur / Spanje 2009 / Spaans met Engelse ondertiteling

GORDOS wordt in Nederland gedistribueerd door ABC/ Cinemien. Beeldmateriaal kan gedownload worden vanaf: www.cinemien.nl/pers of vanaf www.filmdepot.nl

Voor meer informatie kunt u zich richten tot Gideon Querido van Frank, gideon@cinemien.nl

GORDOS - Cast

Enrique

Abel

Paula

Alex

Sofia

Andrés

Leonor

Pilar

Luis

Nuria

Beatriz

ANTONIO DE LA TORRE

ROBERTO ENRÍQUEZ

VERÓNICA SÁNCHEZ

RAÚL ARÉVALO

LETICIA HERRERO

FERNANDO ALBIZU

MARÍA MORALES

PILAR CASTRO

ADAM JEZIERSKI

MARTA MARTÍN

TETE DELGADO

GORDOS - Crew

Regie	DANIEL SÁNCHEZ ARÉVALO
Geschreven door.....	DANIEL SÁNCHEZ ARÉVALO
Producent.....	JOSÉ ANTONIO FÉLEZ
Producent.....	ANTÓN REIXA
Director of Photography.....	JUAN CARLOS GÓMEZ
Muziek.....	PASCAL GAIGNE
Editor	DAVID PINILLOS
Editor	NACHO RUIZ CAPILLAS
Art Director.....	CURRU GARABAL
Production Manager.....	ÓSCAR VIGIOLA
Sound Design	CARLOS FARUOLO

GORDOS – Daniel Sánchez Arévalo

Daniel Sánchez Arévalo is al sinds 1993 een geprezen scenarioschrijver voor Spaanse TV-series als *Farmacie de Guardia*, *Querido Maestro* en *Hospital Central*. Hij kreeg een Fulbright beurs en behaalde een Master of Fine Arts op de Columbia Universiteit in New York, waar hij zijn carrière als filmregisseur startte.

Daniels ervaring als regisseur van korte films wordt benadrukt door 15 korte films en meer dan 200 prijzen, waaronder een nominatie voor de Spaanse Academy Awards (GOYA) voor *Expres*, een pre-selectie voor de Amerikaanse Academy Awards voor *Fisia II* en een inclusie in de officiële selectie van het 61^e Mostra Di Venezia voor zijn film *La culpa del alpinista*.

Azuloscrocasinegro, zijn eerste lange speelfilm, ontving meer dan 50 internationale prijzen, waaronder drie Spaanse GOYA-Awards (voor Beste Nieuwe Regisseur, Beste Ondersteunende acteur en beste nieuwe acteur.) *DarkBlueAlmostBlack* werd gedistribueerd in 28 landen.

In *Gordos*, gefilmd gedurende een periode van één jaar (als gevolg van de fysieke veranderingen die de hoofdrolspelers moesten ondergaan), combineert Daniel opnieuw komedie en drama op een subtiele en stijlvolle manier, vrij van enige vorm van manipulatie.

Beknopte filmografie Daniel Sánchez Arévalo:

- 2009: *Gordos*
- 2007: *Pene* (short)
- 2007: *Traumalogía*
- 2006: *Azuloscrocasinegro*
- 2004: *La Culpa Del Alpinista*
- 2004: *Física II*

Daniel Sánchez Arévalo over GORDOS

Een film over dikke mensen. Dat is het eerste wat ik neerschreef in één van de vele notitieboekjes die ik altijd met me meedraag. Ik schreef het in de trein. Ik hou ervan om te schrijven en over dingen na te denken in de trein. En toen schreef ik de titel in een grote volloptueuze print: GORDOS, een krachtig en sterk klinkende titel. Een film waarvan de titel alles duidelijk maakt. Drie jaar zijn voorbijgegaan sinds ik die notitie maakte. Drie jaar waarin mijn onschuldige aspiratie sterker is geworden. Ondanks het feit dat het 12 maanden duurde om de film te schieten (verdeeld in vijf periodes) door de fysieke veranderingen die de acteurs moesten ondergaan, is GORDOS geen film over fysiek overgewicht, maar een film over 'emotioneel' overtollige bagage. Wat de karakters doet aankomen is geen pizza, ijs of hamburgers. Wat hen doet aankomen is hun onvermogen om hun alledaagse problemen te verteren. Overgewicht is slechts een metafoor voor dingen die we elke dag tot ons moeten nemen, dingen die binnen ons blijven groeien en die moeilijk zijn om over te praten, geconfronteerd of geaccepteerd te worden.

What is GORDOS dan? GORDOS is een spel waarbij de toeschouwer moet raden wie zich verschuilt achter (of in) elk personage. We nemen allemaal rollen aan in het leven. We creëren een personage dat ons helpt door het leven te gaan en wie, in de meeste gevallen, onze vrijheid in de weg staat. We zijn gewend om de hele dag te acteren. Met deze film was het mijn doel om achter elk karakter een persoon te verschuilen. En de taak van de filmbezoeker is om, stukje voor stukje, de beschermende lagen te verwijderen die ons verhinderen om de echte persoon te zien; om de muur neer te halen die de karakters beschermt tegen externe agressie. Het doel is om de 'bedrieger' te ontmaskeren, die, in realiteit, slechts zichzelf bedriegt. GORDOS is de goeie dosis bedrog en het verplichte spel om te leven (en er zelfs misschien een beetje van te genieten)

En wat is GORDOS, komedie of drama? Ik weet het niet zeker. Nu ja, eigenlijk wel, het is beiden. Omdat ik geloof dat komedies (de goede) alleen kunnen werken als ze opgebouwd zijn vanuit een solide dramatische basis. Mijn meest ambitieuze doel, als screenwriter en regisseur, is om een natuurlijke transitie van drama naar komedie te vinden, van sentiment naar lach, van ruwheid naar tederheid. Contradictie is iets waar ik van hou, omdat ik binnen de contradictie het probleem en de oplossing kan vinden. Mensen zijn zeer tegenstrijdig. We hebben de tegenstrijdigheid nodig als een eerste stap om uit te zoeken wat we willen, of juist niet. Wat is datgene wat je tegenhoudt maar wat je aanbidt? Wat is datgene wat je aanbidt maar wegstopt? Wat is datgene wat je wegstopt maar wat je vrij kan maken? Wat is datgene wat je vrijheid biedt maar waar je voor wordt veroordeelt? Wat is datgene waar je van houdt maar wat je afwijst?

In de cinema is alles al uitgevonden; alles is al geschreven... gemaakt. Mijn enige nieuwe toevoeging is mijn persoonlijke visie op dingen die we al weten, hebben gezien of hebben ervaren. Ik observeer graag zonder te oordelen. Ik hou ervan als er dingen gebeuren binnen en buiten de personages. Ik hou ervan om zowel barok en opgeruimd te zijn. Ik hou van chaos maar ben ook erg methodisch. Ik ben niet geïnteresseerd in realiteit. Ik ben geïnteresseerd in het creëren van een universum waar de actie die plaatsvindt geloofwaardig en herkenbaar is. Ik hou van alledaagse karakters in niet alledaagse situaties. Ik hou van de grote, kleine, alledaagse avonturen. Ik hou ervan om in staat te zijn me te kunnen identificeren met de karakters; ik wil een beetje van mezelf in hen allemaal stoppen. Ik ben niet geïnteresseerd in datgene wat er dik bovenop ligt. Ik zoek graag naar schoonheid waar niemand denkt dat die er is. Ik wil dat de karakters in GORDOS aantrekkelijk zijn, behendig, bevallig, leuk om naar te kijken... Ik wil dat ze ons verliefd op hen laten worden, ons intrigeren; ik wil dat ze sprankelen. Ik wilde geen lelijke, vieze, duistere film. Ik wilde een esthetische, mooie en heldere film.

Ik hou van de cinema. Ik hou van de ervaring om naar de bioscoop te gaan, om te gaan zitten en een intiem moment met andere mensen te delen. En als een filmregisseur wilde ik respect laten zien voor dat moment. Mijn begaanheid met film is mijn begaanheid met filmbezoekers - zonder mijn principes, mijn verhalen of de manier waarop ik ze vertel opzij te zetten. Film is een kunstuiting die te waardevol is om mensen de rug toe te keren. Meer dan drie jaar zijn voorbijgegaan sinds ik die eerste notitie in een notitieblok schreef. In deze drie jaar, zijn er veel meer notities en notatieblokken aan te pas gekomen. Drie jaar vol hard en nauwgezet werk om zeker te zijn dat dit het verhaal is dat ik wil, nodig heb, en kan vertellen. Ik geloof niet in inspiratie. Ik geloof niet in het 'creatieve moment' truukje of in 'het grote idee'. Ik geloof in werken, in uitdagingen, ik wil mijn 'grote' en 'briljante' ideeën steeds weer bevragen. Ik geloof in tijd als de beste advocaat of vijand van verhalen. En dat is wat ik wil. Ik wil verhalen die het verstrijken van de tijd doorstaan; verhalen die blijven, eerst in mijn hoofd voordat ik ze opschrijf en later in de toeschouwer.

GORDOS – Antonio De La Torre (Enrique)

Na zijn werk in *Azuloscurocasinegro* (door Sánchez Arévalo), een rol waarvoor hij een prijs kreeg van de Spaanse Film Academie en het Acteurs Gilde voor beste ondersteunende acteur, alsmede de prijs voor de beste acteur op het Toulouse Film Festival, zit De La Torre niet om werk verlegen.

In 2008 speelde Antonio in *Una Palabra Tuya*, een film van Angeles González-Sinde, en in Soderberghs laatste film (*Guerrilla*). In 2007 speelde hij verschillende rollen, in *Cobardes*, een film van José Corbacho en Juan Cruz, *Salir Pitando* van Alvaro Fernández Armero, en *Mataharis* van Iciar Bollain. In 2006 speelde hij de man van Penelope Cruz in *Volver* (een film van Pedro Almodovar). Deze laatste film werd genomineerd voor een Oscar. Op het moment werkt De La Torre aan *Lope de Vega* (een historisch drama geregisseerd door Vicente Aranda).

Voor zijn rol in *GORDOS* kwam Antonio de La Torre 33 kilo aan.

Beknopte filmografie Antonio De La Torre:

2009: *Gordos*

2008: *Che: Part Two*

2007: *Mataharis*

2006: *Azuloscurocasinegro*

2006: *Volver*

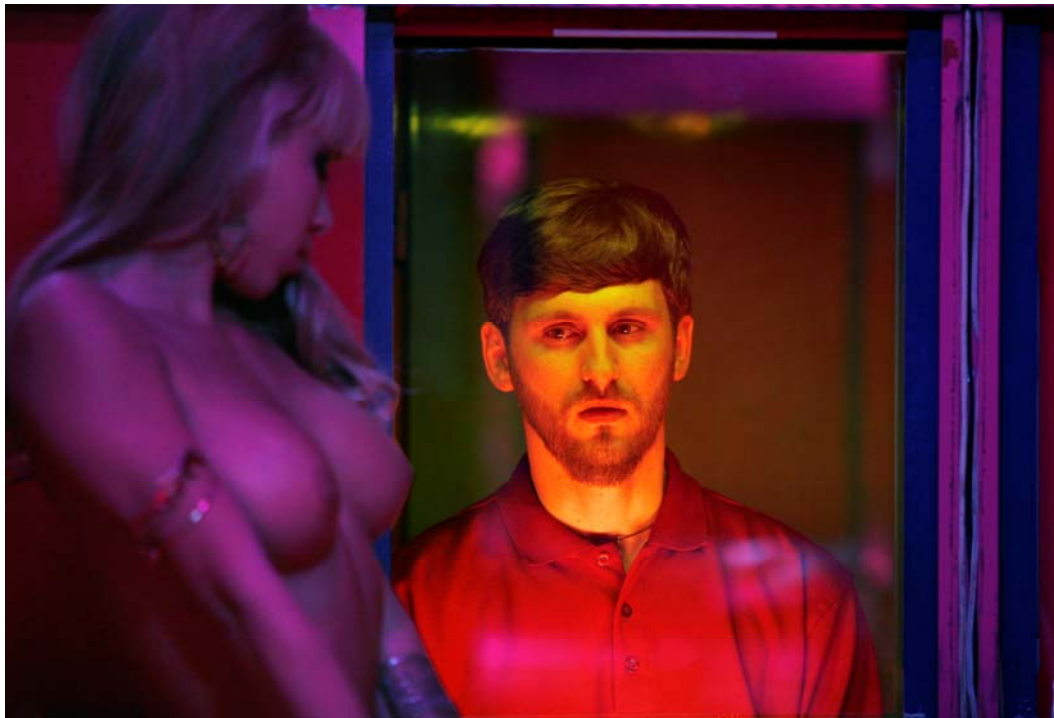
2005: *La Noche del Hermano*

2004: *Física II*

GORDOS – Raúl Arévalo (Alex)

Raúl won voor zijn rol in GORDOS een GOYA- prijs voor beste ondersteunende acteur. De GOYA-awards zijn Spanjes meest prestigieuze filmprijzen en worden door velen gezien als de Spaanse equivalent van de Academy Awards.

Raúl startte zijn acteercarrière in TV-series, zoals: *Hospital Central*, *Compañeros* en *Cuéntame*. Zijn werk in films bevat onder andere de titels: *Los abajo firmantes*, van Joaquín Oristrell, *Azuloscurocasinegro* van Daniel Sánchez Arévalo, die hem de prijs voor beste beginnende acteur van het acteursgilde opleverde, *El Camino de los Ingleses* van Antonio Banderas, *¿Por qué se frotran las patitas?* van Álvaro Begines en *Siete mesas de billar francés* van Gracia Querejeta, waarvoor hij door de Spaanse Filmacademie en het acteursgilde werdt genomineerd voor de award van Beste Ondersteunende acteur. Andere titels zijn: *Tocar el cielo* (van Marcos Carnevale), *8 Citas* (van Peris Roman en Rodrigo Sorogoyen) en *Los Girasoles Ciegos*, die hem voor de tweede maal nominaties van de Spaanse Filmacademie en het acteursgilde opleverde.

Beknopte filmografie Raúl Arévalo:

2009: *Gordos*

2008: *Che: Part Two*

2006: *Azuloscurocasinegro*

2006: *¿Por qué se frotran las patitas?*

GORDOS – Review Variety

Gordos

By JONATHAN HOLLAND

A daring, refreshingly fleshy take on society's obsession with appearances, as seen through a collection of tubbies, "Gordos" juggles characters, genres and ideas but suffers from wanting to have its cake and eat it. Much of the success of Daniel Sanchez Arevalo's debut, "DarkBlueAlmostBlack," was due to the tight control he exercised over his distinctive, offbeat worldview; this time, the general air of excess leaves his engrossing but self-indulgent pic looking in need of a slim-down itself. Nevertheless, it retains enough distinctive style and wit for offshore auds to want a bite.

Protagonists, most of whom are eminently cuddly, come together for a therapy session run by skinny Abel (Roberto Enriquez), who's married to pregnant Paula (Veronica Sanchez). The group also includes camp thesp Enrique (Antonio de la Torre), a TV presenter for a weight-loss product who has broken his contract by becoming obese; overweight, sexually frustrated Sofia (Leticia Herrero), wife of intensely religious, Bible-quoting Alex (Raul Arevalo); businesswoman Leonor, whose weight has gone up while her b.f. has been away; and middle-aged forensic scientist Andres (Fernando Albizu), who's married to Beatriz (Tete Delgado), with two problem kids, Luis (Adam Jezierski) and Nuria (Marta Martin).

The script shuttles rapidly among the various stories. Enrique accidentally kills his former business partner and ends up dating the man's wife, Pilar (Pilar Castro). Sofia and Alex become sex addicts, and Sofia loses weight, as well as much of her appeal to Alex. Paula starts to hate her own body, and Abel, the ostensible therapist, realizes he despises obesity -- a major problem, considering Paula's condition.

The script appears to be driven by its ideas rather than its characters, and though the concept of filling a film with the kinds of rounded shapes too rarely seen onscreen is just fine, Arevalo seems uncertain about where to take it beyond insisting, unnecessarily, that there are real human beings hidden beneath all that flesh.

What we get is a mix of satire (though often enjoyable, it fails in the Alex/Sofia strand, which dully points up the similarities between religion and food consumption); absurd comedy (the script seems to find it amusing that gay Enrique might be with Pilar); and even teen drama (skinny Luis starts to doubt that Andres and Beatriz really are his parents).

The fact that the characters often feel like ciphers, used to make a point about our culture's obsession with appearance, keeps them at a distance, while the script's knowing tone makes its humor clever but rarely laugh-out-loud.

Paula's supportive relationship with Nuria does deliver some real tenderness, and the later scenes dealing with Andres' family are emotionally searching. But finally, there are too many dramas taking place for any of them to truly engage viewer emotions.

Visuals are carefully crafted and often droll, and the intense coloring adds to the general air of artificiality. Interest is generated less by what's happening than by David Pinillos and Nacho Ruiz Capillas' canny, rapid-fire editing, which proves crucial to keeping the multiple plotlines in the air.

Pascal Gaigne's often Gallicized, violin-based score adds to the air of ironic playfulness, as exemplified by a needless reference to "DarkBlueAlmostBlack."

Tech credits are topnotch down to the last detail. The pic's extended 10-month shooting sked was largely due to the cast's controlled dieting, with the superb de la Torre, who stands out on the thesping front by creating an authentically tortured soul, upsizing by around 70 pounds. Title translates as "Fat People."